

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-481/17, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB, wniesione w dniu 6 lipca 2022 r. przez Stiftung für Forschung und Lehre (SFL)

(Sprawa C-448/22 P)

(2022/C 359/56)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, abogados)

Pozostali uczestnicy postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Banco Santander SA, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału:

1. o uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 1 czerwca 2022 r. oraz o stwierdzenie nieważności wydanej przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) na sesji wykonawczej decyzji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. dotyczącej przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA;
2. tytułem żądania ewentualnego, na wypadek uznania, że stan postępowania nie pozwala na wydanie przez Trybunał orzeczenia co do istoty sprawy – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania przez niego nowego wyroku zgodnie z tym, co postanowi Trybunał;
3. w każdym wypadku – o obciążenie SRB kosztami niniejszego postępowania odwoławczego i kosztami postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności poniesionymi przed Sądem oraz o orzeczenie, że BANCO SANTANDER pokrywa własne koszty w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku prawa do skutecznego środka prawnego (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 76 lit. d) i art. 103 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, a także orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego prawa do rzetelnego procesu (wykorzystanie istotnych dowodów i dostęp do sądu).

Zarzut drugi dotyczy naruszenia w wyroku Sądu prawa do skutecznego środka prawnego (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 103 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, a także naruszenia zasady ostrożności mającej zastosowanie do jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia w przyjętej przez SRB decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, któremu zaskarżony wyrok nie zaradził, a także naruszenia zasady równości broni (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 17 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz niezgodnej z prawem wykładni art. 20 ust. 16 rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że w zaskarżonym wyroku zaprzeczono, iż istnienie środków wczesnej interwencji, które pozwoliłyby zapobiec upadłości Banco Popular, skutkowałyby nieważnością decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia prawa poprzez brak stwierdzenia, że wykazano istnienie zatwierdzonego przez bank Hiszpanii i EBC awaryjnego wsparcia płynnościowego wystarczającego do przezwyciężenia kryzysu płynności Banco Popular, oraz naruszenia art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014.

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 20 ust. 1 i art. 20 ust. 5 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 ze względu na to, że Sąd stwierdził w zaskarżonym wyroku, iż Deloitte miał status „niezależnego eksperta”.

Zarzut ósmy dotyczy naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 24 rozporządzenia nr 806/2014 i art. 39 ust. 2 lit. b), d) i f) dyrektywy 2014/59⁽²⁾ ze względu na to, że nie zapewniono poszanowania obowiązku osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży w procesie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz obowiązku przestrzegania zasady równości i przejrzystości między zainteresowanymi oferentami.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 8 lipca 2022 r. – VX i AT/Gemeinde Ummendorf**

(Sprawa C-456/22)

(2022/C 359/57)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VX, AT

Strona pozwana: Gemeinde Ummendorf

Pytania prejudycjalne

Czy pojęcie szkody niemajątkowej, o którym mowa w art. 82 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że przyjęcie wystąpienia szkody niemajątkowej wymaga zauważalnej niedogodności i obiektywnie uchwytnego naruszenia interesów osobistych, czy też wystarcza do tego zwykła krótkotrwała utrata przez osobę, której dane dotyczą, suwerennego władztwa nad jej danymi z powodu opublikowania danych osobowych w Internecie przez okres kilku dni, co pozostało bez jakichkolwiek zauważalnych i niekorzystnych konsekwencji dla osoby, której dane dotyczą?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-459/22)

(2022/C 359/58)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów